

гинята, която сбираше тамъ прострѣнитѣ ризи, испищѣ и завика: хайдутѣ! хайдутѣ!

Въ двора настана страшна смутня. Женитѣ се испокрихж изъ стайтѣ, дѣцата се не чухж не видѣхж, а Марко, който бѣше храбръ, правъ, слѣдъ като надникна въ тъмното мѣсто отъ дѣто дойде шумътъ, исчезна въ една врата. Подиръ малко излѣзе изъ друга, при обора. Той държеше два пищова.

Това дѣйствиe, колкото рѣшително толкозъ и неблагоприятно, се извърши така бързо, щото Марковица нѣма време да се сѣти и да задържи мжжа си. Когато той искочи изъ прага чу се само прѣмалѣлия ѣ гласъ, съ който се смѣшаше грозното джавкане на кучето, спрѣно уплашено при чучура.

Дѣйствително, чужди човѣкъ имаше тамъ въ сѣнката, между кокошарника и обора, но тъмнината бѣше тѣй гѣста щото нищо не личеше тамъ. Тя ставаше още по-непроницаема за Марка, по причина на бързото му прѣминуване отъ свѣтлината на фенеря въ мракътъ на нощта.

Марко влѣзе на прѣсти въ обора, като погали коня по задницата да се не плаши, и погледна прѣзъ дървенитѣ прѣчки на прозорчето. Било, че окоето му привикна на мрака, било, че тѣй му се стори, той видѣ въ жгъла, до самото прозорче, нѣщо исправено, като човѣкъ, и съвършено неподвижно.

Марко насочи пищова, сниши се и извика страшно:

— Давранма!

Той почака единъ мигъ съ прѣстъ на запънката.

— Бай Марко, пропушнж единъ гласъ.

— Кой е тука? попита Марко по български.